

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Cesarz (spr.)

Sędziowie: Krzysztof Depczyński

Joanna Walentkiewicz – Witkowska

Protokolant: sekr. sąd. Bartosz Kędziora

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2019 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko E. A.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 24 sierpnia 2018 r. sygn. akt I C 93/18

I. zmienia zaskarżony wyrok na następujący:

„1. zasądza od E. A. na rzecz (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 79.580,87 (siedemdziesiąt dziewięć tysięcy pięćset osiemdziesiąt 87/100) zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od E. A. na rzecz (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 9.380 (dziewięć tysięcy trzysta osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Sieradzu na rzecz radcy prawnego Z. S. z Kancelarii Radców Prawnych w S. kwotę 4.428 (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem) zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu.”;

II. zasądza od E. A. na rzecz (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 8.029 (osiem tysięcy dwadzieścia dziewięć) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

III. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Sieradzu na rzecz radcy prawnego Z. S.

z Kancelarii Radców Prawnych w S. kwotę 3.321 (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden) zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 24 sierpnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Sieradzu w sprawie z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. przeciwko E. A. o zapłatę oddalił powództwo i zasądził od powoda (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz pozwanej E. A. kwotę 4.428,00 złotych brutto tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu.

Powyższe orzeczenie zapadło na gruncie następujących okoliczności faktycznych:

W dniu 18 kwietnia 2013 r. pozwana E. A. zawarła z powodem (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W., umowę o kredyt konsolidacyjny nr (...). Na podstawie tej umowy bank udzielił jej kredytu w kwocie 99.875,61 zł przeznaczonego na potrzeby konsumpcyjne pozwanej w wysokości 1.700,00 zł oraz na spłatę zobowiązań finansowych pozwanej wynikających z umów szczegółowo opisanych w umowie kredytu. Wskazany kredyt miał być spłacony w 120 równych ratach kapitałowo – odsetkowych płatnych nie później niż do 17 dnia każdego miesiąca w kwotach po 1.865,26 zł za wyjątkiem ostatniej raty, która wynosić miała 1.864,75 zł. Oprocentowanie kredytu było liczone według stopy zmiennej i na dzień sporządzenia umowy wynosiło 19,00 % w stosunku rocznym.

Zgodnie z zawartą umową jeśli kredytobiorca zalegał ze spłatą dwóch kolejnych rat kredytu bank po pisemnym wezwaniu go do zapłaty i nie uregulowaniu przez niego należności w terminie 7 dni od odbioru wezwania do zapłaty miał prawo wypowiedzieć mu umowę kredytu z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia.

Kwota kredytu udzielonego pozwanej na podstawie zawartej umowy została wypłacona przez bank zgodnie z jej pisemną dyspozycją.

Początkowo pozwana spłacała kredyt terminowo, później jednak zaczęła mieć kłopoty z jego obsługą. W dniu 23 maja 2017 r. pozwana na poczet spłaty kredytu wpłaciła powodowi kwotę 1.400 zł i od tego czasu zaprzestała spłacania rat udzielonego jej kredytu.

W związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu pismem z dnia 13 czerwca 2017 r. powód poinformował pozwaną o wysokości zadłużenia i poinformował ją o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Ponieważ pozwana nie spłaciła zadłużenia w dniu 4 lipca 2017 r. powód wystosował do niej ostateczne wezwanie do zapłaty tego zadłużenia w terminie 7 dni i poinformował ją, że brak jego spłaty może skutkować wypowiedzeniem umowy kredytu i żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania. Wezwanie to zostało odebrane przez pozwaną w dniu 28 lipca 2017 r.

Po wysłaniu do pozwanej ostatecznego wezwania do zapłaty powód wystosował do niej pismo z dnia 1 sierpnia 2017 r. zatytułowane „Warunkowe wypowiedzenie umowy o pożyczkę/ o kredyt konsolidacyjny nr (...)”. W treści tego pisma powód poinformował pozwaną o wysokości jej zaległości z tytułu umowy kredytu i wezwał ją do dokonania w terminie 14 dni roboczych, licząc od dnia otrzymania tego pisma, spłaty tej zaległości powiększanej o odsetki wynoszące aktualnie 10,00 % i poinformował ją też o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych, licząc od dnia otrzymania tego pisma, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Jednocześnie poinformował on pozwaną w tym piśmie, że jeśli nie skorzysta ona ze wskazanych w nim uprawnień, wypowiada jej umowę o pożyczkę/ o kredyt konsolidacyjny nr (...) z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od daty doręczenia tego pisma. Powód powiadomił też w nim pozwaną, że jeśli w okresie wypowiedzenia zostanie dokonana całkowita spłata zadłużenia przeterminowanego to jest zadłużenia przeterminowanego na dzień wypowiedzenia oraz wszystkich naliczonych rat i odsetek od dnia wypowiedzenia do dnia spłaty, wypowiedzenie stanie się nieskuteczne i umowa będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach. Wskazane pismo doręczone zostało pozwanej w dniu 22 sierpnia 2017 r.

Po otrzymaniu wskazanego pisma pozwana nie dokonała na rzecz powoda żadnej wpłaty.

W dniu 17 października 2017 r. powód wystosował do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty. Wezwanie to doręczone zostało pozwanej w dniu 2 listopada 2017 r.

W dniu 8 grudnia 2017 r. powód sporządził wyciąg z ksiąg banku nr (...), w którym wskazał, że wysokość wymagalnego zadłużenia pozwanej na dzień jego wystawienia wynosi 79.580,87 zł i składa się na nią:

- niespłacony kapitał w kwocie 74.453,47 zł,
- odsetki umowne w kwocie 3.912,04 zł,
- odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 1.204,96 zł,
- opłaty umowne w kwocie 10,40 zł.

Dokonując powyższych ustaleń Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanej o zobowiązanie powoda do złożenia dowodu wypłaty kredytu uznając, iż jest on zbędny dla rozstrzygnięcia. Zdaniem Sądu o tym, że kredyt udzielony na podstawie zawartej z powodem umowy był wypłacony zgodnie z dyspozycją pozwanej świadczy bowiem to, iż pozwana przystąpiła do jego spłaty, czego z pewnością by nie zrobiła, gdyby kredyt nie został wypłacony.

Rozważaniach Sąd Okręgowy przytoczył treść § 9 ust. 2 umowy kredytu z dnia 18 kwietnia 2013 r. i uznał, że biorąc pod uwagę sposób skonstruowania pisma z dnia 1 sierpnia 2017 r. i jego treść, nie można uznać, by stanowiło ono wypowiedzenie umowy kredytu. Zdaniem Sądu połączenie bowiem w jednym piśmie wezwania do uregulowania należności i jednocześnie przyjęcie, że stanowi ono wypowiedzenie umowy na wypadek niezadośćuczynienia powyższemu wezwaniu, czyni wypowiedzenie umowy niejednoznacznym. Z tak sformułowanego oświadczenia, nie sposób wywnioskować chociażby tego, w jakiej dacie umowa ulega rozwiązaniu, to jest w jaki sposób liczyć należy okres jej wypowiedzenia. Jasny i jednoznaczny jest jedynie przekaz obejmujący informację w zakresie wezwania do zapłaty i terminu w jakim pozwana winna spełnić swoje świadczenie oraz informacja o możliwości i terminie złożenia przez nią wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Zachodziłaby jednak zawsze wątpliwość, czy umowa nadal wiąże strony, w przypadku częściowej zapłaty należności albo w przypadku zapłaty żądanej kwoty przez pozwaną i błędnego jej zarachowania.

Gdyby jednak uznać hipotetycznie, że doszło do złożenia przez powoda oświadczenia o wypowiedzeniu pozwanej umowy kredytu w piśmie z dnia 1 sierpnia 2017 r. to i tak zdaniem Sądu byłoby ono nieskuteczne, ponieważ dokonane było z zastrzeżeniem warunku zawieszającego, co jest niedopuszczalne.

W konkluzji Sąd stwierdził, że skoro powód nie złożył pozwanej skutecznego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu, nie nastąpił skutek w postaci wymagalności kredytu, co czyniło powództwo niezasadnym.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc.

Powyższe orzeczenie zaskarżyła apelacją strona powodowa w całości, zarzucając:

1. Naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. przez zaniechanie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i przyjęcie, iż powodowy Bank nie zachował procedury upominawczej określonej w § 9 ust. 3 Umowy, podczas gdy przedstawione przez powoda dokumenty - wezwanie do zapłaty z dnia 6 czerwca 2017 r. oraz ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 1 lipca 2017 r. jednoznacznie wskazują, że powód, przed złożeniem pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, wezwał ją do zapłaty zaległych rat kredytu;

1. Naruszenie prawa materialnego, tj.:

a) art. 65 § 1 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na nieprawidłowej interpretacji pisma powodowego banku z dnia 1 sierpnia 2017 r. (Warunkowe wypowiedzenie Umowy o kredyt konsolidacyjny nr (...)) przejawiającej się tym, że Sąd I Instancji pominął kontekst sytuacyjny w jakim zostało ono wysłane pozwanej oraz okoliczności, że jego treść w toku procesu nie była sporna, a pozwana nie podniosła dostrzeżonych przez Sąd I instancji wątpliwości interpretacyjnych co do rzekomej niejednoznaczności pisma. Sąd Okręgowy wyprowadził z treści tego dokumentu nieuprawnione wnioski, że z tak sformułowanego oświadczenia, nie sposób wywnioskować tego, w jakiej dacie umowa ulega rozwiązaniu, to jest w jaki sposób liczyć należy okres jej wypowiedzenia;

a) art. 89 k.c. przez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż niedopuszczalne jest zastrzeżenie warunku w jednostronnej czynności prawnej obejmującej wypowiedzenie umowy jako sprzeczne z istotą tego rodzaju czynności, podczas gdy co do zasady dopuszczalne jest zastrzeżenie warunku także w jednostronnej czynności prawnej obejmującej wypowiedzenie umowy, a warunkiem może być także spełnienie świadczenia.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 79.580,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 8 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od Pozwanej na rzecz Powoda kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda zasługuje na uwzględnienie.

Istotą sporu w kwestionowanym przez powoda zakresie było zagadnienie o charakterze materialno prawnym dotyczące możliwości warunkowego wypowiedzenia umowy kredytowej na wypadek braku spłaty przez kredytobiorcę. Pismem 1 sierpnia 2017 r. zatytułowane „Warunkowe wypowiedzenie umowy o pożyczkę/ o kredyt konsolidacyjny nr (...)” powód poinformował pozwaną o wysokości jej zaległości z tytułu umowy kredytu i wezwał ją do dokonania w terminie 14 dni roboczych, licząc od dnia otrzymania tego pisma, spłaty tej zaległości powiększanej o odsetki wynoszące aktualnie 10,00 % i poinformował ją też o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych, licząc od dnia otrzymania tego pisma, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Jednocześnie poinformował on pozwaną w tym piśmie, że jeśli nie skorzysta ona ze wskazanych w nim uprawnień, wypowiada jej umowę o pożyczkę/ o kredyt konsolidacyjny nr (...) z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od daty doręczenia tego pisma. Jak słusznie przyjął Sąd I instancji sformułowanie powyższego pisma dowodziło warunkowego wypowiedzenia umowy. Dokonując rozważań odnoszących się do charakteru prawnego omawianej czynności Sąd Okręgowy przyjął jednakże, że taka konstrukcja pisma jest po pierwsze niejednoznaczna, a po drugie zakłada wypowiedzenie umowy z zastrzeżeniem warunku zawieszającego, co jest niedopuszczalne.

Ze stanowiskiem takim Sąd Apelacyjny nie może się zgodzić.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko i wywody zawarte w apelacji, co do tego, że dopuszczalne jest warunkowe wypowiedzenie umowy kredytu. W postanowieniu z 22 marca 2013 roku III CZP 85/12 Sąd Najwyższy w składzie 7 sędziów wyraźnie zaznaczył, że dopuszczalne jest, co do zasady, dokonanie czynności prawnej zawierającej zastrzeżenie, że jej skutek zależy od skorzystania z uprawnienia lub woli wykonującego zobowiązanie, a zdarzenie zależne od zachowania strony może polegać na spełnieniu lub niespełnieniu świadczenia. Zastrzeżenie to podlega ocenie na podstawie art. 353¹ k.c., z uwzględnieniem normatywnej konstrukcji warunku określonej w art. 89 k.c. Nie została wyłączona dopuszczalność zastrzeżenia warunku także w jednostronnej czynności prawnej obejmującej wypowiedzenie umowy. W wyroku z dnia 23 stycznia 2018 r. w sprawie V AGa 49/18 Sąd Apelacyjny w Katowicach stanął na stanowisku, że trwałość stosunku umowy kredytowej nie może w każdym przypadku przemawiać za uznaniem, że warunkowe wypowiedzenie takiej umowy jest sprzeczne z właściwością stosunku prawnego, jakim jest

w tym przypadku umowa o kredyt inwestycyjny. Zgodnie z art. 75 ustawy z 1997 r. - Prawo bankowe w przypadku, gdy kredytobiorca nie dotrzymuje warunków kredytu, w tym nie spłaca go zgodnie z harmonogramem spłat, bank może umowę kredytu wypowiedzieć. Uprawnienie takie wynikało również z umowy kredytu łączącej strony, co przywołał Sąd Okręgowy.

W aktualnej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego zaakceptowane zostało stanowisko dopuszczające możliwość zakwalifikowania zdarzenia polegającego na spłacie świadczenia przez dłużnika, jako warunek w znaczeniu art. 89 k.c. (zob. wyrok SN z 8 września 2016 r. II CSK 750/15; wyrok SN z 24 września 2015 r. V CSK 698/14; wyrok SN z 17 marca 2011 r., IV CSK 358/10).

Możliwość taka wymaga jednak każdorazowo rozważenia, czy powinna mieć zastosowanie w kontekście postanowień konkretnej umowy. Zauważyć również należy, że Sąd Najwyższy dopuścił możliwość niestanowczego wypowiedzenia umowy o kredyt, w szczególnych okolicznościach, dotyczących stworzenia kredytobiorcy możliwości doprowadzenia do kontynuacji stosunku kredytowego na dotychczasowych warunkach (por. wyrok z dnia 24 września 2015 r., V CSK 698/14).

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że pozwana nie wywiązywała się z zobowiązań, jakie nakładała na nią umowa kredytowa, nie spłacała rat w wymaganej wysokości, doprowadziła do powstania zaległości, a następnie zaprzestała spłacania rat w terminie wynikającym z umowy. Okoliczności te stanowiły podstawę do wypowiedzenia przez bank umowy kredytowej pod warunkiem dopełnienia wszystkich warunków formalnych poprzedzających tą jednostronną czynność prawną.

W myśl art. 75c ust. 1 ustawy prawa bankowego, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. Ustęp 2 ww. przepisu stanowi, że w wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Zgodnie z ust. 3 tegoż przepisu, bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy. Przepis ten wprowadzony został mocą ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1854) i obowiązywał w dacie składania przez powoda czy to wezwania do zapłaty, czy pisma zatytułowanego jako warunkowe wypowiedzenie umowy kredytowej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego tryb wynikający z art. 75c ustawy prawa bankowe został zachowany przez powoda. Z przedłożonych przez powoda dokumentów wynika bowiem, że pozwana zaprzestała terminowego spłacania kredytu z umowy kredytowej zawartej z powodowym bankiem w dniu 18 kwietnia 2013 roku. W związku z powstaniem zaległości w tej spłacie pismem z 13 czerwca 2017 roku powodowy bank poinformował pozwaną o wysokości zadłużenia, a także o możliwości złożenia wniosku o jego restrukturyzację. Ponieważ pozwana nadal nie spłacała zaległości, to pismem z 4 lipca 2017 roku powód wystosował do niej ostateczne wezwanie do zapłaty w terminie 7 dni i poinformował, że brak spłaty może skutkować wypowiedzeniem kredytu i żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania. Wezwanie to zostało pozwanej doręczone, co jest bezsporne. Z kolei przedmiotowe wypowiedzenie, które w ocenie Sądu Apelacyjnego wadliwe ocenił Sąd Okręgowy zostało wystosowane pismem z 1 sierpnia 2017 roku. Co prawda pismo zatytułowano warunkowe wypowiedzenie umowy o pożyczkę/ o kredyt konsolidacyjny nr (...), to jednak treść pisma nie pozostawia wątpliwości, że bank wypowiada umowę o kredyt konsolidacyjny z podaniem numeru umowy, z zachowaniem 30 -dniowego okresu wypowiedzenia. Co więcej Bank umożliwił pozwanej ubezpieczenie tego wypowiedzenia, wskazując w powyższym piśmie, że jeśli w okresie wypowiedzenia zostanie dokonana całkowita spłata zadłużenia przeterminowanego na dzień wypowiedzenia oraz wszystkich naliczonych rat i odsetek od dnia wypowiedzenia do dnia spłaty, wypowiedzenie stanie się nieskuteczne i umowa będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach. Wskazane pismo doręczone zostało pozwanej w dniu 22 sierpnia 2017 r. W związku z tym Bank umożliwił kredytobiorcy doprowadzenie do kontynuacji stosunku kredytowego na dotychczasowych warunkach, czym stworzył sobie możliwość nawet niestanowczego wypowiedzenia umowy o kredyt (por. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 24 września 2015 r., V CSK 698/14). Ponadto było to kolejne danie szansy pozwanej na spłatę zadłużenia, ewentualnie na złożenie wniosku o jego restrukturyzację.

W ocenie Sądu Apelacyjnego sformułowanie zawarte w piśmie o wypowiedzeniu umowy wskazuje na to, że przedmiotowe wypowiedzenie, na które powołuje się powód nastąpiło pod warunkiem rozwiązującym. W jego treści podano bowiem, że zapłata zadłużenia spowoduje ustanie skuteczności prawnej wypowiedzenia, pozwalając na kontynuację obsługi kredytu. Spłata zatem zadłużenia spowodowałaby ustanie skuteczności prawnej omawianego wypowiedzenia (warunek rozwiązujący), które miało charakter ostateczny i stanowczy.

Nie można zatem podzielić argumentacji Sądu pierwszej instancji, że w ogóle nie było możliwości warunkowego wypowiedzenia umowy kredytowej, ani tego, że warunek ten miał charakter zawieszający i stąd pozwana nie mogła wiedzieć w jakim terminie w istocie umowa zostanie rozwiązana. Wręcz przeciwnie z oświadczenia Banku wyraźnie wynika, że okres wypowiedzenia umowy to okres 30 –dniowy, przy czym rozpoczyna się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych jakie pozwana miała na zapłatę zaległości, bądź na złożenie wniosku restrukturyzacyjnego. Nie było zatem żadnych przeszkód aby terminy te precyzyjnie wyliczyć. W związku z tym nie można odmówić skuteczności przedmiotowego wypowiedzenia, gdyż nie doszło do kredytobiorcy w sposób nagły i zaskakujący (patrz: wyrok SN z 24 września 2015 r. V CSK 698/14), a nadto nie było dla niego niejasne co do czasu i zakresu obowiązywania (wyrok SN z 8 września 2016 r. II CSK 750/15).

Mając powyższe rozważania na uwadze, trafny pozostaje zarzut apelującego dotyczący naruszenia art. 233 kpc poprzez przyjęcie że bank nie zachował procedury upominawczej, podczas gdy przedstawione przez powoda dokumenty - wezwanie do zapłaty z dnia 6 czerwca 2017 r. oraz ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 1 lipca 2017 r. jednoznacznie wskazują, że powód, procedurę tą zachował.

Ponadto zasadne okazały się także zarzuty naruszenia art. 65 § 1 k.c. i 89 k.c. które to zarzuty dotyczyły niewłaściwego przyjęcia że wypowiedzenie nie może być warunkowe jak i poprzez nieprawidłowe określenie charakteru tego warunku zawartego w przedmiotowym wypowiedzeniu.

Podsumowując, skoro pozwana nie spłacała kredytu w kwocie, która została bezspornie wykazana i która była dochodzona w pozwie przez powodowy bank, który zażądał zapłaty tej należności łącznie z odsetkami od dnia wniesienia pozwu, Sąd Apelacyjny uznał za zasadne zasądzenie jej od pozwanej zgodnie z żądaniem pozwu ,bowiem wypowiedzenie umowy o kredyt konsolidacyjny nr (...) należało uznać za skuteczne.

W związku z powyższym Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 89k.c. art. 75 ust. 1 i 2 oraz art. 75c ustawy Prawo Bankowe i zasądził od pozwanej na rzecz powodowego Banku kwotę 79.580,87 zł. z odsetkami za opóźnienie od dnia 8 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty.

Konsekwencją powyższej zmiany, jest konieczność modyfikacji zaskarżonego orzeczenia także w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu na zasadzie art. 98 § 1 i 3. W związku z tym należało przyznać od pozwanej, jako strony przegrywającej na rzecz powodowego banku kwotę 9.380 zł, na którą złożyły się – opłata od pozwu w wysokości 3980 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 5400 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

Wynagrodzenie pełnomocnika działającego z urzędu w imieniu pozwanej zostały zasądzone na podstawie § 2 ust 1 i 2 w związku z § 3 i § 8 ust 6 w zw. z § 4 ust 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 68).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania.

Wynagrodzenie pełnomocnika działającego z urzędu w imieniu pozwanej zostały zasądzone na podstawie § 2 ust 1 i 2 w związku z § 3 i § 8 ust 6 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 4 ust 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 68).